

Odstránenie pochybnosti
Niekedy na konci leta 1940
sa Majster zdržiaval v dome
obecného matrikára
Võ Mậu Thanh,
v meste Cần Thơ.
Každý deň bol rovnaký,
počas dňa sa Majster
staral o pacientov
a dával prednášky,
aby ľudí povzbudil
duchovne praktikovať.
Večer diskutoval
a vysvetľoval
duchovné učenie.
Neďaleko odtiaľ žil
pán Phạm Chí Hiên,
ktorého volali aj Sáu Viên,
a ktorý si každý večer
prišiel vypočuť
Majstrovu prednášku.
Zdalo sa, že to učenie
preniklo do jeho srdca.
Keď prišiel domov,
uvažoval o svojich
minulých skutkoch, slovách
a myšlienkach a cítil,
že bol nedôstojný
ako ľudská bytosť,
nehovoriac o Budhovi
alebo nejakom svätcovi.
Nakoniec usúdil:
„Nemôžem duchovne
praktikovať.“ Takto,
s pochybnosťou v srdci
sa neodvážil pomýšľať
na duchovné praktikovanie
na dosiahnutie osvietenia.
Nasledujúce ráno
si znovu prišiel vypočuť
Dharmu (pravé učenie).
Pán Viên si všimol,
že Majster sa najskôr pozrel
priamo na neho a potom
pomaly posunul svoj pohľad
na všetkých ostatných.
Majster potom povedal:
„Každý, kto kedy počúval
Dharmu (pravé učenie),

musel počuť,
že v porovnaní
s naším trpiacim svetom
je Čistá Krajina
Amitabha Budhu
veľmi blažená a vzácna.
Netreba si robiť starosti
kvôli jedlu, oblečeniu
ani kvôli starobe,
chorobe, či smrti.
Dnes ale nechcem hovoriť
o Čistej Krajine,
pretože sa zdá byť
tak veľmi vzdialená od vás,
že je pre vás ťažké
uveriť a prijať ju,
budem ale hovoriť
o našom hlavnom meste,
aby ste mohli ľahko
pochopiť a uveriť.
Na príklad,
nejaký človek sa vrátil
zo Saigonu
a rozprával ľuďom,
ktorí tam nikdy neboli:
„Saigon má 9-10 okresov
s ulicami a autami.
Sú tam vysoké,
5-7 poschodové budovy,
jasné elektrické svetlá
všetkých farieb a tvarov,
priemyselný tovar,
lode, člny, atď.“
Keď to počuli,
všetci zamýšľali
tam aspoň raz ísť;
ale boli medzi nimi
tri typy ľudí s rôznymi
spôsobmi uvažovania.
Prvý typ bol človek,
ktorý mal mnoho peňazí
a myslel si:
„Sadnem do auta,
pôjdem 4 alebo 5 hodín
a budem tam.
Nie je dôvod ponáhľať sa.“
Takže len otáľal
a ešte neodišiel.
Druhý typ bol človek,

ktorý mal k dispozícii
všetky druhy člnov
a myslel si:
„Odtiaľto do Saigonu
mi to potrvá asi 2-3 dni
dostať sa tam.
Dám si na čas
a pôjdem tam neskôr.“
Preto ešte ani po dlhom čase
nedosiahol cieľ.
Tretí typ bol človek,
ktorý bol veľmi chudobný
a mal všetkého nedostatok –
peňazí, ryže, nemal člny –
keď ale počul o Saigone,
bol rozhodnutý
dostať sa tam
a nadšene vyrazil,
aj za cenu, že musí ísť pešo
a žobrať o jedlo
a prístrešok po celú cestu.
Ako výsledok
svojho rozhodnutia
a vytrvalosti
dorazil do Saigonu
za 9 alebo 10 dní.
Medzitým tie druhé
dva typy ľudí,
ktorí mali všetko,
čo potrebovali,
ešte ani nevyrazili.
Hľadanie Pravdy
a duchovné praktikovanie
je rovnaké
pre každého z nás.
Ak nie sme energickí
a chýba nám rozhodnutie,
kedy dokážeme uniknúť
z ríše utrpenia a bolesti,
zrodenia a smrti?
Keď počul
Majstrovo vysvetlenie,
pán Sáu Viên si uvedomil,
že Majster chcel
odstrániť jeho pochybnosť.
Okamžite predstúpil
pred Majstra
a požiadal ho útočisko
v Troch Pokladoch

(Budha; Dharma alebo pravé učenie; a Sangha alebo spoločenstvo mníchov), a začal svoje duchovné praktikovanie. Pokojná myseľ dosiahne múdrosť Ak človek pozná slovo „kultivácia“, pokojná myseľ dosiahne múdrosť. Počas výletu na povzbudenie farmárov v lete roku 1945, keď pricestoval do Rạch Giá, v provincii Kiên Giang, Majster počas noci odpočíval v dome pána Nguyễn Công Hậu, vládneho úradníka. Počas rozhovoru sa pán Hậu spýtal: „Ctený Učiteľ, myslím si, že človek, ktorý bol znečisťovaný svetským životom po 30, 40 rokov, ako napríklad ja – musí duchovne praktikovať podobný počet rokov, aby očistil svetský prach. Ak praktikuje menší počet rokov, možno sa nemôže stať osvieteným a dosiahnuť vyslobodenie?“ Majster sa pozrel na pána Hậu a veselo odpovedal: „Pozri na tamtú rieku. Ak rieka stále tečie, vietor stále fúka a vlny sa naďalej valia, potom nezáleží na dĺžke času, voda bude stále zakalená. Ak ale vietor ustane,

vlny sa utíšia a rieka sa upokojí, potom bude voda číra. Nemusí čakať na uplynutie času. Preto ak duchovný praktikujúci vie, ako utíšiť myseľ, a naučí sa byť neovplyvnený vonkajším svetom, potom je jeho srdce v mieri, jeho myseľ je pokojná, múdrosť sa prirodzene vyvinie a svetské pripútania sú prerušené. To je vyslobodenie.“ Pán Nguyễn Công Hậu bol schopný pochopiť dôležitosť toho, a tak bolo jeho srdce naplnené nesmiernou radosťou a úctou. Odplata súčasného života Jedného dňa, približne na konci zimy roku 1939, potom, čo mal Majster prednášku, náhle zbadal pristávať čln a po priviazaní o stĺp, nejaký muž vystupoval na breh a išiel priamo k Majstrovi. Uklonil sa a povedal: „Pane, moja rodina žije v Tân Châu. Pred troma mesiacmi môj syn náhle vážne ochorel. Jeho telo je pokryté vredmi, jeho koža stvrdla, jeho reč je iná než obvykle, a trpí dňom i nocou v bolestiach. Moja rodina vyskúšala všetky možné spôsoby liečenia, minuli sme všetky peniaze, a jeho choroba sa aj tak ani trochu nezmiernila.

Cíti sa lepšie iba vtedy, keď nalieha, aby bolo jeho telo ponorené do vody, takže v poslednej dobe zostáva v rieke niekedy 1-2 hodiny. Odmieťa vyjsť von, aj keď na neho volám. Dnes môj najstarší syn a ja, sme ho priviazali a ponorili do vodou naplneného člna a priviezli sem, aby sme ťa požiadali o pomoc.“ Majster sa na neho pozrel a povedal: „Chod' dole, odviaž ho a prived' ho sem hore.“ Starý muž išiel dole do člna ale váhal ho odviazať, pretože sa bál, že jeho syn skočí do rieky a odpláva preč. Vrátil sa teda späť, aby požiadal Majstra o jeho názor. Majster mu nariadil: „Len dodrž môj príkaz. On neutečie preč, nemaj strach.“ Muž poslušne zišiel dole, aby svojho syna odviazal a priviedol ho hore. Majster držal pohár vody, pozeral sa priamo na pacienta stojaceho pred ním a povedal: „Jeho rodina veľmi trpela počas týchto troch mesiacov. To by malo byť dosť.“ Keď to Majster povedal, vyšplechol vodu na pacientovu tvár. Pacient upadol do bezvedomia. O niekoľko minút neskôr Majster povedal pánovi Nãm Chon, aby ho prebral.

Mladý muž
znovu získal vedomie
a bol opäť normálny.
Majster sa otočil
k jeho otcovi a povedal:
Predtým si zabil
matku s dieťaťom,
preto musíš ťa odplatu.“
Muž okamžite odpovedal:
„Ctený pane,
od detstva až do teraz
som nikoho nikdy nezabil.“
„Pokús sa rozpomenúť si.
Zabil si matku aj s dieťaťom
v tom istom čase!“
Otec sa na chvíľu zamyslel,
potom zopäl dlane spolu:
„Pane, spomenul som si
veľmi jasne –
nikdy som nikoho nezabil
za celý svoj život.
Je ale jedna vec,
moja rodina si vždy
zarábala na živobytie
rybolovom.
V minulosti
som prebodol krokodíla,
priniesol ho na breh
a o pár minút neskôr som
prebodol mladého krokodíla.
Vzali sme ich domov,
predali sme ich mäso
a tie peniaze sme použili
na rodinné výdavky.
To je všetko.“
Majster na to povedal:
„Všetky cítiace bytosti
majú dušu a telo,
túžia po živote
a boja sa smrti.
Poznajú bolesť,
rozhorčenie,
podobne ako ľudia.
Každý čin má odplatu.
Preto som povedal,
že si zabil matku a jej dieťa.
Odteraz sa tvoja rodina
musí kajať a nájsť si
nové zamestnanie,

aby si zarábala na živobytie,
potom sa zlá karma
(odplata) postupne rozplynie
a tvoj syn bude vyliečený.“
Keď počuli
Majstrovo vysvetlenie,
otec so synom
boli vystrašení.
Poklonili sa Majstrovi
s ľútosťou
a našli útočisko
v Troch Pokladoch
(Budha;
Dharma alebo pravé učenie;
a Sangha, alebo
spoločenstvo mníchov),
potom sa dali na odchod.
Mŕtvy nemôže byť
Jedného popoludnia
v apríli (dubnu) 1940
pán Lê Phát Khuynh
šiel do Tô Đình vypočuť si
Majstrovu prednášku.
Po vysvetlení
Budhovho učenia
zhromaždeniu,
sa konverzácia obrátila
k diskusi o obradoch
robenia obetných darov
mŕtvym,
Majster Huynh sa otočil
na pána Khuynha a povedal:
„Môj drahý starosta,
koľko misiek ryže zješ,
keď si zdravý?“
Pán Khuynh
okamžite odpovedal:
„Ctený Majster,
keď som pri dobrom zdraví,
zjem 5 až 7 misiek ryže.“
Majster sa spýtal znovu:
„A keď si chorý,
koľko misiek ryže zješ?“
„Ctený Majster,
keď som chorý,
zjem 1 alebo 2 misky ryže.“
Majster sa spýtal
bez zaváhania:
„Keď budeš mŕtvy,

koľko misiek ryže zješ?“
Pri takej neočakávanej
otázke pán Khuynh
zostal ticho bez odpovede,
pretože nevedel,
čo chcel Majster dodať.
Majster zopakoval znovu:
„Skutočne ťa žiadam
o odpoveď.“
Zmätený pán Khuynh
neochotne odpovedal:
„Ctený Majster,
keď budem mŕtvy,
v skutočnosti nebudem byť.“
Majster potom láskavo
prehovoril: „Tak je, pane!
Keď sme mŕtvi,
nikdy nemôžeme byť.
Dôvod, prečo
potomkovia svätia
výročie úmrtia
svojich predkov,
je, aby vzdali hold
a vyjadrili vďačnosť za to,
že im dali život
a že ich živili.
Je to tiež preto,
aby si zapamätali
deň ich večného odlúčenia.
Je to mienené ako dôkaz
toho, že ich stále milujeme,
v smrti ako aj v živote.
Ak ale zabijete kačky
a kurčatá,
potom bude ťažšie
pre dušu nebožtíka,
aby bola vyslobodená.“
Po tom, čo Majster
chvíľu prednášal,
odišiel bokom.
V tom čase súrodenci
diskutovali o tejto téme,
no nikto z nich nevedel
prísť s riešením.
Keď zbadali,
že sa Majster vracia,
jeden spolu praktikujúci
vstal a spýtal sa:
„Ctený Majster,

Titul: TV_1042_výňatky z učenia proroka Huynh Phú So_Odstránenie pochybnosti_Pokojná myseľ dosiahne múdrosť_Odplata súčasného života_Mŕtvy nemôže jesť

ako teda máme
robiť obety našim predkom?
Veď nás prosím, Majster.“
Majster odpovedal:
„Čím menej obetných darov,
tým menej hriechu. Čím
viac obiet, tým viac hriechu.“
Potom všetkým
prečítal báseň
„Napĺňanie piety“
a poradil im, aby robili
svojim predkom
vegetariánske obety:
Keď robíme obety
svojim predkom,
a zabíjame zvieratá
kvôli nesprávnej viere,
je to pomýlené,
lebo pre nasýtenie mŕtveho
ohavne zaobchádzame
so živým, aké čudné.
Buďte zbožným dieťaťom
budhistickým spôsobom,
robte vegetariánske obety
svojim nebohým rodičom,
to je náležité
oplatenie dobroty.
Bezstarostné,
vyslobodené duše
sa vznesú vysoko.“